

**Badische Landesbibliothek Karlsruhe**

**Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe**

**Narratio comica de amicitia Damonis ac Pythiae**

**Omichius, Franciscus**

**Noribergae, 1617**

Actus III. Scena 3

[urn:nbn:de:bsz:31-138648](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-138648)

Doleo autem, hos avo nostro aularum  
mores esse, ut si quid benè facias, levior  
plumâ sit gratia: Si quid peccatum sit,  
plumbeas iras gerant.

Tibi verò, Amice spectatissime, qui mi-  
hi indicium fecisti, & quantum in te fuit,  
ab imminente periculo me liberasti: Et  
gratias ago, & triste vale dico. Stabit apud  
memorem Dionem hujus facti gratia.

EUNUCH. Ito bonis avibus, & salutis  
tuæ curam geritò. Ego à te exemplum  
sumam, mihi quid ex usu fiet.

*Actus III. Scena 3.*

DION, PUER, PLATO, NUNCIUS.

Cùm meam vitam insidiis peti certum  
sit: metuo, ne in eodem mecum pe-  
riculo doctissimus Plato versetur. Itaq;  
& ipsius salus omni honestâ ratione expedi-  
enda esse videtur. Puer, ubi es?

PUER. Adsum, Here, quid me vis?

DION. Curriculo ad Platonem curre,  
eumq; omnes moras tollentem, ocyùs ad  
me venire jube.

PUER. Dicto citiùs faxo hîc adsit. Pro-  
fectò

sectò nisi me animus fallit , isti duo sua  
contulerunt consilia , ut malo , quod im-  
pendere videtur , auxilii aliquid afferant ;  
ne plurimæ res repentè circumvallent ,  
unde emergi non possit. Quocirca ego ,  
quod sum iussus , agam , & Platonem ac-  
cessam.

DION. Nunc demum re ipsâ intelligo ,  
quæ sint præmia consuetudinis aulicæ , re-  
giæq; amicitia? Invidia nimirum , obre-  
tatio , contumeliæ , insidiæ , bonorum op-  
pressiones. Nam præcipites aularum sunt  
injuriæ , sed lenta beneficia. Verba qui-  
dem plurimorum dulciora melle viden-  
tur : Sed nihil nisi amarissima odia intus  
fovent Eorumq; sermones oleo dices  
molliores , cum tamen de lethali vulnere  
infligendo cogitent. Hos ego homines  
odi , & odero : atq; utinam ulcisci possem!  
sed ulciscuntur illos mores sui. Nondum  
enim omnium dierum Sol occidit.

PLATO. Quid tute tecum , Dio ? aut  
quid tam repentè me vis ?

DION. Hoccine seculum , Plato ? ô  
scelera ! ô sacrilegos homines ! Quos neq;  
fides mea , neq; vinculum arctæ necessi-  
tudinis,

G



tudinis, neq; aetas ingravescens repressit,  
quod minus seu vi, sive dolo perniciem mi-  
hi machinarentur. Perimus, ô Plato: ac-  
tum est, nisi quamprimum in fugam nos  
conjiciamus.

PLATO. Veram ac liberam orationem  
ab aulis exsulare, non nunc primum mi-  
hi persuasi. Itaq; metu comitante, ope-  
ram Magnatibus dandam semper censeo.  
Facili enim labore innocentibus crean-  
tur pericula, si nonnulli ex consiliariis im-  
prudente rege conspirent in necem eo-  
rum, quos odio habent. Nam fictum cri-  
men ad Regem deferunt: qui cum non  
possit ipse omnia animadvertere atq; in-  
spicere: fidem habet delatoribus, ac non  
rarò de vita & fortunis optimi cuiusq; eos  
mittit in suffragia, quos non tantum ar-  
cere à iudicandi officio, sed etiam supplicio  
afficere deberet. Ita viri boni & rectè  
sentientes de gradu officii dejiciuntur,  
& calumniis oppressi pereunt. Atque  
hoc illud est, quod ego cum primum ad-  
venirem, metuebam, ut videlicet moni-  
tis meis apud Regem, ejusq; familiares  
quicquam proficerem.

DIOX.

**DION.** De his alius fortasse dabitur locus differendi. Nunc plus quam maturum est festinanda fuga tempus. Nec ego tam de me, quam de te, Senex doctissime, sum sollicitus.

**PLATO.** Ergo sciens ac prudens regnum suum est everiturus Dionysius? ut ipsa si cupiat Salus, hanc insulam servare non possit?

**DION.** Pergamus properè. Nam parata jam, & omnibus rebus ad abeundum instructa est navis: ac venti nobis adspirant secundi.

**NUNCIUS.** Proh Deum atque hominum fidem, quid hoc rei est? Dum ex itinere jam redeo: Platonem Dionemque video incomitatos quam incitatissimo cursu progredi, & viam ad naves secare. Cumque festinationis causam ex hero Dione vellem percontari: ille nihil, nec me quaerentem vana moratur. Sed graviter gemit imo de pectore ducens: Heu fuge, docte Plato, teque his (ait) eripe turbis. Profecto, videntur mihi ambo in Regis indignationem aliquam incurrisse, atque ut periculum evitarent, occultè celeriterque abiisse. Quod si vera est, parum ille Sapiens profecit, qui Regem nostrum



nostrum jam aduicium corrigere, & meliora docere conabatur. Sed quid ego aliena curiosè disputo? Meum potiùs negotium agendum, & Regi ea nuncianda sunt, quorum causà hoc iter susceperam.

*Actus IV. Scena 4.*

PHILOTYRANNUS, DIONYSIUS, DROMO MISOPHILOSOPHUS.

**D**iscrucior animi, non eò rem devenisse, ut statim in vincula conjiceretur Dion, Qui quidem jam fugà elapsus est: ac nobis metuendum videtur, ne ille aliquando occasionem nactus, par pari nobis referat, nosq; vicissim in exsilium ire cogat. Sed operæ precium est, illicò Regi significare hanc fugam: ne eadem ratione Damon quoq; elabatur. Non enim minùs Dione versipellis est.

Dion iste, Rex Serenissime, quem capitis supplicio jam damnaveris, evasit atq; erupit, quippe sibi malè conscius. Nunc Damonem ejus exemplo in fugam se, quam primùm potest, conjecturum, atq;

ide